U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatelky **Z. Ch.,** zastoupené Mgr. Radomírem Bašnárem, advokátem se sídlem v Brně, Joštova 4, za účasti **Ministerstva vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2004, č. j. 55 Az 683/2003 - 44,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2004 č. j. 55 Az 683/2003 - 44, byla zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 4. 2003, č. j. OAM-3658/VL-07-ZA08-2002, kterým jí nebyl udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2, a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně bylo rozhodnuto, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu.

V kasační stížnosti stěžovatelka uvedla jako důvod pro udělení azylu, že chce v České republice studovat, protože tuto možnost ve své vlasti neměla. Domnívá se, že správní řízení trpělo vadami, pro které měl krajský soud správní rozhodnutí zrušit či vyslovit nicotnost, když stěžovatelce v rozporu s § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) nebyla dána možnost, aby se vyjádřila k podkladům na základě kterých správní orgán rozhodoval. Namítala rovněž porušení § 47 odst. 5 správního řádu, když správní rozhodnutí vykazuje závažné nedostatky způsobující nicotnost tohoto rozhodnutí

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda se jedná o kasační stížnost přípustnou, neboť jen taková je způsobilá být základem věcného přezkoumání napadeného rozhodnutí krajského soudu.

Podle § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), je kasační stížnost nepřípustná, pokud se opírá pouze o důvod, který stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Porovnáním obsahu žaloby a kasační stížnosti soud zjistil, že důvody, v ní obsažené stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem. V žalobě stěžovatelka uvedla, že správní orgán porušil § 3 odst. 3 správního řádu, neboť se její žádostí o udělení azylu nezabýval odpovědně a svědomitě, § 3 odst. 4 správního řádu, neboť nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci

a nevedl azylové řízení tak, aby posílil její důvěru ve správnost jeho rozhodování, a proto stěžovatelka napadené rozhodnutí nepovažuje za přesvědčivé, § 32 odst. 1 správního řádu, kdy správní orgán nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, § 33 odst. 2 správního řádu, kdy nedal stěžovatelce možnost před vydáním rozhodnutí vyjádřit se k podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popř. navrhnout jeho doplnění, § 46 správního řádu, kdy napadené rozhodnutí není v souladu se zákony a nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, § 47 odst. 3 správního řádu, kdy odůvodnění napadeného rozhodnutí ji nepřesvědčilo o jeho správnosti a postupu správního orgánu a správní orgán se nevypořádal se všemi provedenými důkazy a dále § 12 zákona o azylu, kdy má za to, že zákonné podmínky pro udělení azylu splňuje, resp. minimálně splnila podmínky pro vztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Pokud jde o skutkové důvody, odkázala na svoji žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál. Zatímco tedy v žalobě stěžovatelka obecně uvedla výčet jednotlivých ustanovení správního řádu, která byla podle jejího názoru v jejím případě porušena, ale nijak blíže nekonkretizovala, v čem toto porušení spočívá, v kasační stížnosti uvedla, že chce v České republice studovat a dále že jí nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům na základě kterých správní orgán rozhodoval. Tyto důvody jsou tedy důvody, které neuplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohla, a jsou proto důvody nepřípustnými.

Dále stěžovatelka uvedla, že rozhodnutí správního orgánu vykazuje závažné nedostatky způsobující jeho nicotnost a v tomto smyslu odkázala na žalobu. Protože ani v žalobě neuvedla jakýkoliv konkrétní důvod, z něhož by bylo možno nicotnost správního rozhodnutí dovodit, a dokonce ani obecně se v žalobě o nicotnosti správního rozhodnutí nezmínila, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tato ničím neodůvodněná námitka není podřaditelná pod důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s., a proto k ní nebylo možné přihlédnout.

Protože stěžovatelka opírá svou kasační stížnost jednak o nový důvod, který mohla uplatnit už v řízení před soudem a jednak o blíže nekonkretizované tvrzení, které je jiným důvodem než uvedeným v § 103 odst. 1 s. ř. s., Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Stěžovatelka podala současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu nerozhodl, neboť o věci rozhodl neprodleně po jejím obdržení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu